

Ce am gasit

Introducere

Este un privilegiu pentru mine sa prezint cititorului acestei brosure adunarile de crestini credinciosi, denumiti uneori „frati” (N. tr. in vest „fratii din Plymouth”). Scriu aceste randuri cu oarecare ezitare, pentru ca nu doresc cu nici un chip sa inalt pe om sau vreo grupare de oameni. Totusi, ma simt indatorat sa impartasesc cu altii binecuvantarile pe care eu insumi le-am primit pe calea partasiei cu aceasta ceata din poporul lui Dumnezeu.

Timp de sase ani am exercitat functia de pastor in cadrul unei importante denominatii religioase, pentru ca m-am nascut, am fost adus la Hristos si am fost crescut in acea denominatie care, vorbind in general, crede Biblia si predica evanghelia. Totusi, cercetarea personala cu privire la invatatura Noului Testament cu privire la Biserica (Adunare) si la slujirea in Domnul m-a condus la faptul de a avea intrebari substantiale cu privire la caracterul biblic al multor traditii si metode din bisericile (adunarile) noastre. In acelasi timp, intram tot mai mult in cunostinta cu existenta acelor adunari simple de credinciosi, ale caror convingeri si practici corespund in chip surprinzator cu convingerile care cresteau in mine ca urmare a cercetarii Scripturilor. Dupa multe rugaciuni si framantari, m-am simtit indemnat de Duhul Sfant sa demisionez din postul meu de pastor si sa parasesc denominatia din care faceam parte, spre marea dezamagire a unora, ca sa incep sa ma adun cu un mic grup al acestor frati si surori. N-am regretat niciodata ca am facut acest pas si nici n-as putea niciodata sa exprim in cuvinte cat de mult am fost binecuvantat eu si familia mea prin aceasta schimbare. Socotesc ca ar fi fost o ingratitude si egoism sa pastrez pentru mine ceea ce am gasit, cu atat mai mult cu cat un mare numar de crestini simte ca se petrece ceva in sanul traditiilor din Biserica, dar sunt in ,necunostinta de faptul ca exista adunari care se aduna respectand Scriptura.

Expresia „fratii din Plymouth” este un nume dat de altii, ca sa desemneze aceste adunari; ei insisi nu si-au pus nici un nume pe care sa-l fi adoptat. In fapt, ei se considera in mod simplu credinciosi in Domnul Isus Hristos, care se aduna fara vreun titlu denominational, numai in numele Lui. Daca este nevoie de folosirea unei etichete, este preferat termenul „fratii”, pentru ca el nu este un nume care-i da la o parte pe altii, ci un nume care poate fi aplicat deopotriiva tuturor credinciosilor. Pentru a nu da loc nici unei confuzii aratam ca numele de frati, fara majuscula (F), subliniaza ca acest nume nu se refera la o denominatie, ci la credinciosi care se aduna in simplitate nou-testamentala, recunoscand unitatea lor esentiala cu toti ceilalti credinciosi in Hristos, fara sa intre in discutie afilierea denominationala sau locala.

Miscarea a inceput in Anglia la inceputul anilor 1800 (N. tr. In fapt a inceput cu aproape 2000 de ani in urma, la Ierusalim, odata cu coborarea ,Duhului Sfant). Plymouth — in Anglia era unul din primele si marile centre ale lucrarii. Lucrarea a inceput prin retragerea credinciosilor din denominatiile (sistemele) si traditiile oamenilor care dominau crestinatatea. In ciuda faptului ca au inceput ca o mica ceata, „fratii” au adus foarte repede o influenta de netagaduit asupra crestinatatii evanghelice.

Multe din temele care au devenit comune creștinilor care pretuiesc Biblia, care sunt alipiti de ea, ca binecuvantata nadejde a venirii în curând a lui Hristos, deosebirea marcantă dintre lege și har, poziția aparte a Adunării în planurile lui Dumnezeu, binecuvantarea în viitor a lui Israel sunt adevăruri care au fost în bună parte recuperate și popularizate de scriitori și învățatori ai Scripturilor dintre frați ca J. N. Darby, F. M. Grant, H. A. Ironside, William Kelly, C. H. Mackintosh, Samuel Ridout, W. E. Vine și mulți alții. Este imposibil să fie supraestimat efectul pe care acești oameni evlavioși și dotați l-au exercitat asupra gândirii evanghelice de-a lungul anilor.

Mentionez aceste lucruri nu ca să-i fac să se mandreasca oamenii acestia sau mișcarea „fratilor”, ci pentru ca cei ce aud pentru întâia oară despre aceste adunări, pot gândi — în mod greșit — ca ei sunt o sectă extremistă sau o întovășire religioasă ce trebuie evitată. Nu așa stau lucrurile; acești credincioși au avut un rol cheie în istoria creștinismului biblic în cursul ultimelor două secole și ei continuă să fie alipiti fără nici o abatere învățăturilor fundamentale ale credinței: Dumnezeirea lui Hristos, moartea Lui ca jertfă, învierea Lui fizică și venirea Lui din nou, mântuirea prin credință, inspirația literală a Scripturilor etc.

Adunările nu sunt cu nici un chip reprezentări perfecte ale creștinismului nou-testamental, iar istoria lor nu este de fel lipsită de slăbiciuni omenestii, pentru că, dincolo de toate, străngerile laolaltă locale sunt alcătuite din sfinți nedesăvârșiți și mișcarea, în ansamblu, a cunoscut partea ei de dispute și dezbinări regretabile. Nimeni nu este mai profund conștient de aceste lucruri decât „fratii” însisi. Multe dintre lucrurile pe care le arată în această broșură, ei ar fi foarte reținuți în a le arăta. Și așa trebuie să fie. Domnul Isus a spus: „Cine vorbește despre el însuși își caută gloria Lui însuși!” Dar, întrucât eu sunt nou venit în mijlocul adunărilor, socotesc că pot vorbi fără stănenire despre ceea ce am găsit, fără a fi în pericolul de a mă arăta mare. Ceea ce scriu este o mărturie, iar eu nu mă simt obligat de a trata într-un mod sistematic credințele și practicile adunărilor. Mai degrabă, aș vrea să fac câteva comentarii asupra a patru caracteristici specifice, pe care le-am găsit deosebit de remarcabile și importante.

1. Eliminarea „clerului” ca o clasă distinctă de credincioși

Biserica primară în simplitatea ei, așa cum poate să-o constate orice cititor sincer al Noului Testament, nu cunoștea un lucru ca acela de a fi cineva „cleric” sau de profesiune slujitor al religiei. Ideea unei adunări de credincioși condusă de un om care să fi fost declarat „slujitor al religiei” sau preot, având o formare profesională în acest sens și un salariu atribuit, lipsește cu totul din Noul Testament. Modelul preconizat mai degrabă de Noul Testament este că adunarea trebuie condusă nu de un singur pastor, ci de un grup de oameni, numiți de obicei „batrani” deși în Noul Testament mai apare și numele de „pastori” și supraveghetori. (Nu denumirea este importantă aici.) Implicația evidentă a celor arătate mai sus este că batranii trebuie ridicați de Dumnezeu din mijlocul adunărilor locale și nu angajați sau importați de adunări, din afară.

Adunările de frați încearcă să mențină acest model și, de fapt, aceasta a fost cauza care m-a atras către ele. În timp ce-mi exercitam rolul tradițional de pastor al unui cult religios, cercetarea Noului Testament m-a dus la incredința că ocupam un post nebiblic. Cu ajutorul modelului nou-testamental pe care îl avem în față, am început să vad într-o lumină nouă unele rezultate triste

care au aparut, pentru ca oamenii au imbratisat in bloc un model nebiblic cu privire la conducerea bisericii. Multi pastori ai bisericilor locale fac — in general — parte dintre cei mai piosi si predati credinciosi, dar sistemul clerical, aceasta impartire intre „clerici” si „laici” a adus pagube de necalculat Adunarii lui Dumnezeu.

Un cunoscut antrenor a definit jocul de fotbal ca reprezentand: „Douazeci si doi de oameni pe teren, care au nevoie disperata de odihna, inconjurati de 50,000 de oameni care au nevoie disperata de exercitiu.” Cam asa stau lucrurile in prezent in multe biserici, din cauza ca se considera ca numai slujitori ai religiei de meserie pot prezenta in public evanghelia, pot invata pe altii din Cuvantul lui Dumnezeu sau pot avea grija de turma. In acest fel, o armata a lui Dumnezeu care ar putea fi puternica, este intr-o mana de ostasi activi si o mare masa de spectatori, care ii incurajeaza pe cei activi prin prezenta la strangerile laolalta si prin suport financiar.

Ca sa fim drepti, trebuie acum sa spunem ca multi dintre pastori deplang aceasta situatie. Ei inteleg ca rolul lor este nu sa monopolizeze lucrarea de slujire, ci ca pe o pregatire a sfintilor, ca sa fie si ei insisi partasi la aceasta lucrare. Dar, desi dorit, acest rezultat se realizeaza foarte rar, pentru ca distinctia dintre „clerici” si „laici” are un mare efect demobilizant asupra sfintilor. S-a inradacinat prea puternic intelegerea ca anumite elemente ale lucrarii crestine sunt rezervate numai catorva „chemati” sa aiba o pozitie speciala fata de sfinti.

Atunci cand incepusem sa descopar adevarul Noului Testament cu privire la aceste lucruri, am impartasit greutatea cu cativa oameni din biserica, sugerandu-le ca si alte persoane, in afara „pastorului” ar trebui implicati, de pilda, in predicarea si invatarea din Cuvant, la strangerile laolalta ale bisericii. Unul dintre ei a raspuns in final cu sinceritate: „Dar, domnule pastor, noi n-am studiat ca dumneavoastra.” Prima mea reactie a fost sa-l intreb: „Cum adica?” As putea spune fara nici o ezitare ca 99 procente din ce cunosc din Biblie am invatat nu la seminarul teologic, ci cercetand personal Scripturile si scrieri ale oamenilor evlaviosi, iar aceste resurse sunt la indemana fiecarui sfant, care poate profita in chip regulat de ele. In fapt, multi oameni formati la seminar sunt de acord cu mine ca sa admita ca formarea lor la seminar, departe de a-i califica pentru ca sa explice bogatiile spirituale ale Cuvantului lui Dumnezeu, mai degraba a fost o experienta coplesitoare, de care au trebuit sa se refaca sub aspect spiritual, pentru a fi roditori in vestirea Cuvantului.

In adunari, supravegherea spirituala a turmei este executata de un grup de frati maturi si cu raspundere, iar vestirea publica a Cuvantului este impartita intre barbati din adunare care au dovedit ca au dar in aceasta privinta. Un barbat nu este nevoie sa fie batran ca sa predice sau sa dea invatatura si invers sunt destui batrani ai adunarilor care nu iau parte la scrierea sau la invatarea publica din Cuvant (desi ei „sunt in stare sa invete pe altii” in lucrarea personala cu sufletele). Mai mult, cum vom vedea, la strangerea saptamanala pentru frangerea painii, chiar si cei care nu iau Cuvantul in mod regulat in public, pot impartasi un gand din Biblie sau un alt cuvnt, pe scurt. Desigur, exista si lucratori care folosesc tot timpul pentru vestirea Cuvantului, cum sunt misionarii, evanghelistii, cei ce invata din Cuvant, dar in cea mai mare parte supravegherea si lucrarea publica in fiecare duminica este desfasurata de oameni care in timpul saptamanii merg sa-si practice meseriile lor pentru a-si castiga painea cea de toate zilele.

Atunci care este calitatea lucrării publice în adunări, dacă ea este dată pe seama unor oameni care n-au primit niciodată o scolarizare teologică, n-au învățat omiletică și n-au fost „ordinați” sau „hirotonisiți” niciodată? Iată părerea mea în această privință: învățătura Bibliei în adunări, deși nu este caracterizată printr-un stil rafinat care să atragă publicul, cum ar face un vestitor al Cuvântului de meserie și plătit este, în ansamblu, superior în ceea ce privește conținutul. Dincolo de toate, așa cum spunea cineva, este o diferență imensă între „a fi savant în Scripturi și a avea înțelegerea în Biblie.”

În multe cursuri de seminar și la amvonul multor pastori se accentuează asupra acestei deosebiri, mai ales când pastorii au de pregătit două sau trei „mesaje” pe săptămână, pentru o asistentă care este total dezinteresată în adevărurile adânci ale Cuvântului lui Dumnezeu. Vorbitorul obișnuit dintr-o adunare de frați nu știe să-și înceapă punctele planului sau prin aceeași literă din alfabet sau chiar că trebuie să aibă un plan, să dea predicii un titlu lesne de reținut, să facă o introducere atrăgătoare și să încheie cu o concluzie puternică. Ceea ce știe el să facă este să se ridice simplu și să desfășoare Cuvântul lui Dumnezeu, verset cu verset și rând cu rând. Iar ascultătorii au urechea obișnuită să găsească plăcere în adevărurile Scripturilor, nu în ambalajul care le înfășoară.

Înainte de a încheia acest subiect (asupra căruia am scris mai pe larg în broșura: Este scripturistic sistemul unui singur pastor?) aș vrea să mai menționez un efect mai avantajos, căruia i-am fost martor, al acestui sistem care constă în împartirea lucrării publice între bărbați: este vorba de efectul lui asupra familiilor din adunare. Cine ar putea măsura impresia profundă produsă asupra copilului care, săptămână după săptămână, își vede tatăl (nu pe „predicator” sau pe „slujitor” ci pe tatăl sau) ridicându-se, fie pentru a explica din Cuvântul lui Dumnezeu, fie pentru a împărtăși gânduri simple cu privire la gloria lui Hristos, la Masa Domnului. Iar binecuvântarea adusă prin această practică este oare mai puțin adâncă în soția și mama evlavioasă care își are copilul lângă ea? Nu este în zilele noastre un strigăt real în atâtea soții credincioase: „O! de ar fi sotul meu mai interesat în lucrurile spirituale!” Este în adunările noastre o astfel de nevoie!

Este pentru noi, bărbații, un lucru apăsător: am fost rânduiți să exercităm îndrumarea spirituală în casele noastre, dar suntem lasatori a împlini acest lucru. Dacă femeile ar fi să ia inițiativa, mulți bărbați s-ar complăce în această stare. Dacă un pastor de profesie este însărcinat și cu predicarea și cu învățătura și cu marturia publică și cu sfatul, atunci cea mai mare parte dintre bărbați se mulțumesc cu rolul confortabil de spectator. În adunările de „frați” bărbații sunt încurajați să-și exercite darul, sunt așteptați să facă asta și li se oferă prilejul — pentru că nimeni n-o poate face în locul lor.

Iar bărbații pot vedea practica aceasta ca pe un model infatisat înaintea lor de alți bărbați, care este știut că n-au fost formați în seminarii și n-au fost ordinați sau plătiți ca să prezinte Cuvântul sau să exercite alte lucrări în câmpul lucrului pentru Domnul. Ce minunat să constăți că bărbații folosesc aceste ocazii, contribuind astfel la bunul mers al adunării, cu avantajele care se revărsa în propriul lor cămin.

2. Supunerea față de învățătura biblică referitoare la rolul femeii în adunare

Acest punct ne aduce la o alta trasatura a adunarilor, pe care unii o socotesc inadmisibila; este vorba de ascultarea literala de invatatura Scripturii cu privire la locul femeii in adunare. Aceasta invatatura se gaseste in versete ca 1 Corinteni 11 si 14 si 1 Timotei 2. Este o invatatura diametral opusa spiritului epocii noastre; poate ca acesta este motivul pentru care aceasta invatatura este atat de atacata, ignorata sau compromisa chiar printre oameni care marturisesc ca iubesc Cuvantul lui Dumnezeu.

Este un lucru recunoscut, ca la multe persoane constatarea ca purtarea unei invelitoare pe cap de catre femeile din adunari produce o reactie de soc si de insulta personala. Dupa unii din ei, aceasta practica plaseaza adunarile deasupra imblanzitorilor de serpi. In ceea ce ne priveste, atat eu cat si sotia mea am gasit in aceasta practica certitudinea finala (asa cum voi arata mai departe) ca trebuie sa incepem sa ne strangem laolalta cu acesti frati si surori. Multi ani am auzit diferite explicatii ale invataturii Noului Testament in legatura cu rolul femeilor. In mare masura explicatiile se concentreaza asupra conditiilor culturale locale care ar fi justificat aceste invataminte; s-a pretins ca prezenta prostituatelor in templul din Corint ar explica insistenta apostolului Pavel cu privire la purtarea unei invelitori pe cap si cu privire la faptul ca femeia trebuie sa taca in adunare. Noua aceste explicatii nu ne-au sunat niciodata bine. Mai intai, nu ni s-a parut corect sa legi intelegerea Cuvantului vesnic al lui Dumnezeu de istoria sociala antica greco- romana. Interpretarea simpla si directa a pasajului este negata, in virtutea unor presupuse cunostinte extrabiblice. De altfel, de cate ori o sora se ridica in biserica sa spuna din Cuvant, sau intr-o ocazie, cand o sora a fost aleasa sa dea invatatura intr-o clasa din scoala duminicala, formata din barbati si femei, eu si sotia mea eram framantati de simtamantul ca acest lucru nu era in regula.

O doamna scumpa din biserica in care eram ca pastor a venit la unul din fratii cu raspundere in biserica si la mine. Era foarte tulburata. Citise in Noul Testament invatatura biblica si voia sa stie: interpretam Cuvantul asa cum este scris sau sunt alte sisteme de luat in considerare? Daca interpretam Cuvantul asa cum este scris, de ce biserica noastra nu se supune Cuvantului? I-am spus ca si pe mine ma deranja aceasta situatie si ca, nefiind inca sigur care este interpretarea corecta, voi cerceta mai indeaproape textele pentru a ajunge la o concluzie. Era perioada in care — asa cum am spus — ma confruntam si cu alte probleme. Am ajuns la concluzia finala ca toate textele din Scriptura la care se referea insemnau exact ceea ce se spunea si ca numai o interpretare a Cuvantului corupta de traditie si de spiritul timpului a impiedicat Biserica sa ia aceste texte asa cum sunt scrise literal.

Daca cineva ia literal textele biblice care se refera la pozitia femeilor in biserici sau daca sugereaza ca femeile chiar trebuie „sa taca in adunari”, ca nu este chemarea lor sa invete pe altii, risca sa i se replice: „In cazul acesta, am impresia ca tu crezi ca ele trebuie sa se si acopere!” — ca si cand aceasta din urma cerinta a Scripturii ar fi ceva ridicol si ca simpla mentiune a acestui adevar ar trebui sa te faca s-o iei la fuga. Intr-un sens, aceasta replica contine ceva adevarat: daca adoptam o invatatura clara a Scripturii dar lasam de o parte o alta, tot asa de clara, suntem inconsecventi. Dar este o solutie potrivita sa n-o adoptam nici pe una nici pe cealalta? Acum poate intelegeti de ce am fost cuceriti cand am vazut ca se practica acoperirea capului de catre surori in adunari. Am inteles ca acolo sunt credinciosi care incearca sa se conforme modelului nou-testamental pentru Biserica, si nu vor doar sa creeze dificultati. Iata, sunt adunari carora nu le este teama sa asculte de Cuvantul lui

Dumnezeu, chiar cand ascultarea lor ii pune in dezacord cu starea de spirit a celor lumesti ca si a crestinatatii.

Purtarea invelitorii pe cap nu este o practica impusa intr-un spirit legalist. In cea mai mare parte a adunarilor ea se face intr-un spirit linistit si cu buna intelegere din partea femeilor, care sunt cele mai puternice adeptele ale acestei practici. Cei ce viziteaza adunarile nu sunt fortati si nu sunt facuti sa se simta legati, lor nu li se cere sa se conforme cu aceasta practica. Nu este un jug al robiei. Cele mai multe dintre surori se bucura ca in acest fel ele exprima inaintea intregii adunari supunerea fata de cap si, prin asta, supunerea potrivita a Adunarii fata de Hristos. Ascultarea lor in acest domeniu marunt il onoreaza pe Hristos, familiile sunt intarite, fetele invata frumusetile feminitatii, iar barbatii sunt astfel invitati sa-si ia rolul de indrumatori spirituali.

Daca cineva simte ca aceasta supunere este apasatoare, sa faca efortul sa intrebe pe surori daca se simt apasate prin aceasta. Sa observe atitudinea fetelor si sa compare in mod discret caracterul, maturitatea spirituala a lor, in comparatie cu a celorlalte. Vor descoperi in viata de camin, in viata dintre sotii si in comportarea copiilor, nu faptul ca este purtata o invelitoare, ci duhul de ascultare cu bucurie a sotiei si de indrumare activa exercitata de catre sot, invatat, hranit si sustinut de acest simbol.

Si apoi sa se intrebe in propria lui inima daca un legalism asupritor ar putea produce asemenea roade.

Apoi, sa intrebe pe cei care dau la o parte poruncile lui Dumnezeu pentru traditiile oamenilor. Daca invatatura Noului Testament cu privire la femei in adunari se aplica in sens literal numai unui grup restrans de destinatare speciale, datorita unor conditii culturale, atunci unde pot gasi surorile invatatura potrivita pentru ele, in lumina propriilor noastre conditii culturale? Erau oare mai presante nevoile din Corint si din primul secol decat cele de azi, cand rolul barbatilor si al femeilor a devenit atat de confuz si in care evlavia feminina este supusa multor atacuri rautacioase, asa cum nu s-a cunoscut inainte? Daca atunci era nevoie de un cuvint limpede din partea Domnului, sa nu fie nevoie si acum, cu atat mai mult? In mod evident, este nevoie. Iar cei ce se supun cu bucurie invataturii Scripturii in aceste domenii stralucesc ca niste lumini in lume, in mijlocul unei generatii bolnave si pervertite.

3. Inaltarea Persoanei si lucrarii lui Hristos

Pot spune cu recunostinta ca chiar inainte de a parasii biserica denominationala, scriitorii dintre „fratii” m-au invatat sa-mi gasesc gloria in Persoana si lucrarea Domnului Isus Hristos. Carti ca „Note asupra cartii Levitic” scrisa de C. H. Mackintosh, „Expuneri cu privire la Epistola catre Evrei” si „Lamuriri cu privire la Cort” de Samuel Ridout au inceput sa hraneasca in mine o atractie profunda catre El si o pretuire solida, mai mult doctrinara decat sentimentala a lucrarii Lui; pe scurt, placerea de Hristos in frumusetile Lui nespuse de felurite, placere pe care n-o cunoscusem mai inainte. De cand imi impartasesc soarta cu fratii, am avut ocazia sa multumesc lui Dumnezeu pentru sustinerea constanta a gloriei lui Hristos in aceste umile adunari ale poporului lui Dumnezeu si sa ma intreb de ce m-am multumit atat timp cu o teama de El superficiala, insipida si sentimentala.

Putem oare nega ca o asemenea stare descrie perspectiva intalnita de obicei in literatura, in invatatura si in predicile evanghelice din timpul nostru? Foarte rar, vorbindu-se despre cruce, se depaseste adevarul suferintelor Sale fizice si ca „a murit pentru pacatele noastre”. Desigur, moartea Lui pentru noi este un adevar mare si cu aceasta incepe intelegerea de catre pacatosi a semnificatiei crucii. Dar abia daca acest lucru poate spune despre maretile crucii pentru sfinti. Ca sa folosim imaginile levitice, sa ne multumim oare numai cu jertfa pentru vina (insemnata si pretioasa) si sa neglijam aspectul jertfei lui Hristos pentru pacat, jertfa de multumire si arderea-de-tot? Ah — arderea-de-tot, cea mai frumoasa si cea mai inaltata dintre jertfe, in semnificatia lor tipica (simbolica). Aceasta jertfa infatiseaza lucrarea lui Hristos nu in felul cum afecteaza ea pe om, ci cum este vazuta de Dumnezeu; ea Il prezinta pe Hristos nu ca pe Cel ce poarta pacatele noastre, ci ca pe Cel ce S-a consacrat de bunavoie lui Dumnezeu, chiar pana la moarte, ceea ce a fost un motiv de nespusa bucurie pentru inima Tatalui. Iata-L pe Hristos, „care prin Duhul cel vesnic S-a oferit pe Sine insusi ca jertfa fara pata lui Dumnezeu” (Evrei 9.14). Cine poate patrunde parfumul acestei jertfe catre Dumnezeu! Totusi, lasam pe cititor sa judece singur de cate ori aud cei mai multi dintre credinciosi vorbindu-se despre aceste lucruri?

Daca invatatura cu privire la lucrarea lui Hristos in momentul de fata se arata superficiala si nesatisfacatoare, invatatura cu privire la Persoana Lui glorioasa este practic inexistentă. Desigur, cei mai multi (dar nu toti) dintre credinciosii evanghelici ar putea, daca sunt intrebati, sa raspunda ca Hristos a fost in acelasi timp Dumnezeu si Om, dar ma tem ca la o cercetare mai adanca, rezultatele, chiar asupra acestui punct ar fi tulburatoare. Ce se stie insa despre imposibilitatea lui Hristos de a pacatui? Ar fi putut El pacatui? A luptat in conditia Lui umana asa cum luptam noi impotriva pacatului? Cand „S-a facut trup” a pus El deoparte vreunele din attributele Lui dumnezeiesti? Ce stim despre natura Lui umana incoruptibila? Era ea oare supusa imbolnavirii si mortii? Ce stim de felul minunat in care este ilustrata Persoana Lui in Cort, in jertfele din Levitic si in alte imagini (tipuri) din Vechiul Testament? De ce ne sunt lasate patru evanghelii? Ce aspect cu privire la Hristos prezinta fiecare dintre ele? Si chiar cand se pot da raspunsuri exacte si corecte din punct de vedere teologic la aceste intrebari, avem oare o inima sincera pentru Hristos, avem o contemplare constanta a Lui, o foame zilnica dupa Cel ce este „Painea care a coborat din cer”?

Doresc sa fac un pas inainte aici, cu toata precautia, pentru ca generalitatile pot fi periculoase si nimic nu este mai nelalocul lui decat sa te lauzi cu temere de Hristos, ca individ sau ca grup de adunari. Personal, am observat ca, cu toate slabiciunile care pot fi descoperite in adunarile de „frati” exista, in general, o admiratie si o teama mai accentuata pentru Persoana si lucrarea lui Hristos decat intalnim de obicei in alte parti. Inteleg daca vreun cititor nu impartaseste parerea mea in aceasta privinta si n-a auzit vreodata pe vreunul in adunari sa pretinda asemenea lucruri, dar in ceea ce ma priveste, nu pot sa ma opresc sa nu vorbesc cu privire la ceea ce am vazut si auzit.

Una dintre primele surprize pe care le-am trait dupa ce am inceput sa ma adun cu mica adunare a fost tinerea unei serii de intalniri speciale cu un frate care prezenta Cuvantul ca vizitator. Mai inainte, eram obisnuit ca asemenea „evenimente” sa fie precedate de o serie de reclame care erau incununute de sosirea predicatorului, vedeta in turneu. Iar daca acesta nu era vreun fost sportiv profesionist sau fost puscarias convertit, trebuia sa fie cel putin un orator fascinant, bine pregatit sa tina o serie de cuvantari dinamice si bine recitate asupra unei varietati de subiecte. Daca m-am

asteptat la așa ceva, am fost decepționat, pentru că am văzut un grup de creștini strânsi laolaltă în liniște, care nu erau incitați de alții și care ascultau un slujitor al lui Hristos fără pretenții, al cărui mesaj era plin de căldură și care prezenta viața Domnului nostru, expusă în Evanghelia după Marcu.

După această surpriză, am observat că același spirit se manifesta în diferite feluri. De exemplu, într-un timp când librăriile de cărți creștine sunt pline cu studii avangardiste, de romane cu conținut creștin și de cărți de psihologie lumească (axate pe eforturile personale) cu un strat subtil de vopsea creștină, în cercul altor credincioși se afla o carte scrisă în urmă cu 150 ani „Scurte meditații asupra gloriei morale a Domnului Isus”, care se menține și acum la un tiraj mare. Această atracție simplă către Hristos este legată, cred, de ceea ce vom menționa mai departe, frângerea pâinii săptămânal, așa cum este practică în adunări. Această practică de strângere laolaltă a credincioșilor sub călăuzirea Duhului Sfânt, ca să ne aducem aminte de Domnul, așa cum a dorit El, cred că a dat loc acestei mosteniri de la înalta Persoană și lucrările lui Hristos de către frați. Adesea în jurul Mesei Domnului cântăm: *„Pe masa-nchinării sta mielul jertfit, Sta Painea vieții ce-n lume-a venit, Sublim ne desfata parfumul de har, În inimi umplute de vesnicu-Ti Dar.”*

Și le spun fraților și surorilor mele în adunare să ia seama că mă tem să nu se depărteze de simplitatea devotivității către Hristos. Și, în timp ce noi aducem mulțumiri lui Dumnezeu pentru mostenirea Sa bogată, să mărturisim că am adăncit-o prea puțin și să recunoaștem că nu ne este de folos să o impunem într-un spirit de rigoare legalistă. Sunt sfere bogate ale gloriei Persoanei Domnului Hristos încă neexplorate sau neapreciate din cauza comodității și a greutății de înțelegere a duhului nostru. Cât cunoaștem noi din lucrurile Lui? Să ne mărturisim slăbiciunile și apoi să creștem în cunoașterea Domnului.

4. Amintirea Domnului în fiecare săptămână, prin frângerea pâinii

Deși Scripturile nu specifică cerințe absolute cu privire la frecvența Mesei Domnului, este clar că Biserica nou-testamentară practica Cina Domnului în fiecare duminică (Faptele Apostolilor 2.17; 1 Corinteni 11.17 etc). Nu numai atât, dar Masa Domnului era în centrul atenției la strângerea laolaltă. Acesta este un alt domeniu cu privire la care începusem să fiu mișcat în conștiința mea când cercetam modelul nou-testamentară cu privire la biserică. În Faptele Apostolilor 2.42, frângerea pâinii este menționată ca unul dintre cele patru puncte asupra cărora stăruiau primii creștini (alături de doctrina apostolilor, legătura fratească și rugăciuni). Câte biserici ar putea fi chiar și în mod vag calificate ca stăruind în frângerea pâinii? În biserică în care eram pastor, ca și în multe alte biserici pe care le cunosc, fraza biblică: „ori de câte ori mâncați pâinea aceasta și beți paharul acesta” devenise în fapt: „de putinele ori când mâncați etc...”

Reacția obișnuită a celor care află că adunările de „frați” urmează modelul nou-testamentară cu privire la ținerea săptămânală a Cinei Domnului este: „Dar eu nu vreau să avem masa Domnului în fiecare săptămână.” Nici eu nu vreau, dacă cina se ia așa cum se ia acum în cele mai multe biserici evanghelice! În multe cazuri cina a devenit un ritual, încrustat de vestigiile religiilor oficiale (potrivit cărora pâinea și vinul pot fi împartite numai de anumți oameni, cu funcții eclesiastice). Revenind asupra anilor mei de pastorat, îmi amintesc că plin de îndoieli eram chiar când anunțam pregătirea pentru Masa Domnului de trei sau patru ori pe an. Acum însă, Masa Domnului mi-a devenit o

desfatate puternice, așa ca — dacă prin forța lucrurilor sunt nevoite să absenteze vreodată — socotesc asta ca o mare lipsă.

Permiteți-mi să încerc să descriu, pentru cei care n-au fost niciodată martori ai adunării de frângerea pâinii, modul de desfășurare în adunări.

Ora acestei adunări a credincioșilor diferă: unele adunări o țin ca prima lor întâlnire, duminică dimineața, altele preferă să o țină seara. Sfinții se adună având înaintea lor Masa Domnului. În unele cazuri, ei se adună în cerc, având masa la mijloc; în alte cazuri, masa este așezată înaintea locului de adunare. Poate că primul lucru pe care îl remarcă vizitatorul este simplitatea sălii de strângere laolaltă. „Frații” nu sunt renumiți pentru fastul și sofisticarea localurilor lor de cult. Dar caracteristica cea mai izbitoare a adunării, pentru cei ce nu-s obișnuiți cu astfel de reuniuni este că nu este nici o persoană, slujitor al religiei, care oficiază, prezidează sau dirijează strângerea laolaltă, în afara Duhului Sfânt.

Un frate, care se simte călăuzit să facă aceasta, se ridică și începe reuniunea, poate propunând o cântare. Apoi, un alt frate poate să prezinte o scurtă meditație din Scriptură. Altul se poate ridică să conducă adunarea în rugăciune. Așa se desfășoară strângerea laolaltă. Cei ce iau parte la lucrare nu sunt slujitori ai religiei de profesie ci sunt lucrători, ingineri, țărani, pensionari — sunt din toate categoriile sociale. Unul are o cântare, altul o învățătură, altul un indemn sau o rugăciune. Totul însă este centrat în jurul Persoanei lui Hristos, a lucrării răsкупarătoare a Mântuitorului. Surorile au și ele un rol însemnat, pentru că ele se alătură în cântarea imnurilor creștine, în rugăciunea în liniște și în adorare, activități care contribuie în mare măsură la tonul spiritual al reuniunii.

Nimic nu este rânduit sau planuit mai dinainte, dar vizitatorii sunt impresionați de armonia gândurilor prezentate, așa că le vine greu să creadă că n-a fost o învoiere mai dinainte a vorbitorilor.

Da. Singurele pregătiri pentru această reuniune sunt pregătirile inimii fraților și surorilor care se cercetează pe ei însșiși și cugetă asupra Scripturilor.

După un anumit timp, unul dintre frați se ridică și multumeste pentru pâine. El o ia de pe masa și o dă să fie transmisă de la unul la celălalt. Apoi tot el sau alt frate multumeste pentru pahar și vinul aducerii aminte de sângele Domnului Isus este transmis ca fiecare credincios să ia din el. Și, nici aici nu este nici un aranjament prealabil. Nu este nevoie să intervina nici un „batrân” sau „diacon” în desfășurarea acestei lucrări. Într-adevăr, aici se manifestă preoția generală a credincioșilor. După ce credincioșii au luat din pâine și din vin, adunarea se încheie, de regulă, cu un imn. Ofranda credincioșilor se ia — de obicei — la sfârșitul întâlnirii. În adunări este sentimentul profund că ofrandele nu trebuie luate în timpul altor strângeri laolaltă, când pot fi de față necredincioși: nu este potrivit ca lucrarea Domnului să fie finanțată de necredincioși.

De aceea, colectarea ofrandei se face în timpul frângerii pâinii, strângerea laolaltă specific numai pentru credincioși.

Masa Domnului este numită adesea „adunare de adorare”. Unii vizitatori se pot gândi că este o atmosferă cu totul aparte, pentru că sunt puține manifestări exterioare. Adesea sunt perioade de

tacere chiar lungi. Asemenea momente nu reprezinta o asteptare separatoare, ci sunt clipe de meditatie si reflectie profunda. „Ce spectacol! Fiecare privire este atintita la Hristos; fiecare inima este multumita”, spunea un batran credincios. Cantecele au cuvinte si melodii potrivite cu solemnitatea momentului; cantari ale credintei, straine de stilul muzica „a la minute”, atat de mult la moda astazi.

Adunarile canta cu inimi pline de multumire cantari ca aceasta: „*Te binecuvantam pe Tine, Sfinte Tata, Caci suntem coplesiti de haruri, necurmat, Esti mereu langa noi cu aceeasi iubire Ce-n Isus, la cruce, Tu minunat ne-ai aratat!*”

Imi amintesc ca am fost invitat intr-o sambata seara la o intalnire de „lauda si adorare”, in care se canta o muzica foarte zgomotoasa, erau multe miscari si balansari ale corpurilor, iar vorbitorul (un lider cunoscut intr-o denominatie, aproape idolatrizat) a tinut un discurs superficial, presarat cu multe anecdote si glume, cu totul nepotrivite cu subiectul laudei si adorarii.

Dimineata urmatoare, duminica, eram impreuna cu 30 sau 40 de credinciosi, stransi in smerenie in jurul Mesei Domnului, fara un orator dinamic, fara muzica moderna, fara parada. Pe scurt, nu era nimic care sa incante „carnea”, ci era, pur si simplu, poporul lui Dumnezeu amintindu-si de Mantuitorul, asa cum a cerut El. Nu am putut sa nu simt ca aceasta strangere laolalta fara distractiile intalnite in seara precedenta, degaja mult mai mult spiritul autentic al Adunarii Noului Testament.

In acelasi timp, multi din cei aflati la intalnirea din acea sambata seara ar fi considerat aceasta mica reuniune cu un amestec de mila si de dispret.

„Ce plictisitor! Nici un pic de emotie!” Cum sa masoare cineva emotia unui sfant, care cu capul plecat, lauda in inima sa pe Tatal Sau, pe Mantuitorul Sau, in liniste, dar din adancul inimii? Este putin lucru sa meditezi la semnificatia crucii Domnului Hristos, la gravitatea pacatului si la dragostea infinita a lui Dumnezeu aratata in jertfa Domnului Isus?

Sa nu remarcam lacrimile unui tata si ale unui sot evlavios atunci cand se canta: „*Il vad urcand zdrobit Pe dealul Golgota, Cu ura rastignit, De toti batjocorit. Cununa Lui de spini Si coasta ce-au strapuns Arat-atat divin iubirea lui Isus.*”

E un cantec plictisitor? Fara bucurie? Numai cei ce experimenteaza aceasta stare pot descrie profunda izbucnire de bucurie inlauntrul unei inimi atunci cand priveste la Acelasi in care cercul isi gaseste toata placerea si cand intelege bogatiile de nepatruns ale lucrarii Sale. Da, este o „bucurie negrita si stralucita”.

Da. Urmand modelul biblic de conduita in adunari cu privire la rolul surorilor credincioase, importanta Mesei Domnului si in orice alt domeniu al vietii Adunarii potrivit cu ceea ce ne-a lasat Duhul Sfiant in Scripturi, vom avea parte de rezultate binecuvantate. A gandi altfel este o nebunie. Directivele Noului Testament adresate bisericilor sau adunarilor nu sunt lucruri irealiste sau demodate care trebuiesc date la o parte cu asa numite argumente „exegetice”. Ele sunt, mai degraba, facilii scumpe care ilumineaza drumul Adunarii in aceasta perioada de intuneric si pe toti aceia care ca si psalmistul spun: „Cuvantul Tau este o candela pentru picioarele mele si o lumina pe cararea mea.” Asa poate

credinciosul sa afle o indrumare exacta si nu pareri sau traditii omenesti.

Cuvinte de incheiere

Ma rog ca in dorinta de a impartasi cu altii binecuvantarile pe care le-am primit sa nu fi zugravit, fara voia mea, adunarile de „frati” in culori mai luminoase decat realitatea. Nu este nici o indoiala ca despre slabiciunile, defectele si erorile acestor adunari s-ar scrie multe brosure de dimensiunea celei de fata.

Oricine cauta perfectiunea sau ceva similar cu ea printre oricare grupare de sfinti pe pamant, va fi dezamagit. Aceste pagini nu sunt nici mai mult, nici mai putin decat o marturie personala a unuia care, ca si leprosul de pe timpul lui Elisei, a gasit o mare prada de razboi si care n-a avut pace pana n-a spus si altora.

Fie ca Domnul sa foloseasca aceste pagini spre gloria Lui!

clickbible.org